

[Fiskeriministerens.]

ikke var tilfreds med resultatet. Denne ordning blev i 1971 forlænget for 1972, og for 1973. Et flertal stemte for denne forlængelse, men USA, Island og Sovjetunionen stemte imod.

I mødet i kommissionen vedrørende Nordøstlanten vedtoges følgende bestemmelser, gældende for 1971 og 1972: Fiskesæsonen indskrænkes til tiden 6. maj - 30. juni, og to områder blev helt lukket for laksefiskeriet. Der blev endvidere fastsat mindstemål og forskellige redskabsbestemmelser. Indskrænkningen i fangstsæsonen betød i virkeligheden, at danske laksefiskeres muligheder for at fortsætte dette fiskeri herefter ikke var store, i hvert fald ikke for de store, specielt indrettede bådes vedkommende. De største bornholmske laksefartøjers økonomi var baseret på, at man i forårsmånederne fiskede ved Norge og derefter senere på sommeren og i efteråret fiskede ved Grønland. Disse fiskeres økonomiske trængsler begyndte derfor allerede i 1971 og ikke, som så ofte nævnt i dag, i 1972.

Som det fremgår af min omtale af de forhandlinger, der har været ført de senere år, har det stort set været de lakseproducerende lande, der har talt om totalt forbud på det åbne hav. Disse lande med lange kyststrækninger og mange vandløb har den fordel, at de bare kan vente på, at laksen vender tilbage for at gyde i de samme vandløb, som de er udklækket i. Det er naturligt, at de lande, der ikke har samme forhold ved deres kyster, har et noget andet syn på sagen og henviser til, at de store laksefangster, der finder sted inden for fiskerigrænserne i de lakseproducerende lande, må være de fangster, der gør mest skade, mens de laks, der fanges på det åbne hav, på grund af naturlig dødelighed alligevel ikke ville være nået hjem til de hjemlige floder. Retfærdigvis må man dog sige, at når det gælder om at konsolidere laksebestanden som en helhed, så er det lettere at kontrollere og regulere bestanden ved kystfiskeri eller ved fiskeri i floderne.

Den forståelse, Danmark er nået til med USA, vil man forelægge i kommissionen i maj 1972 for de øvrige medlemslande. Som det allerede er nævnt af statsministeren, bliver fangstmængden i 1972 stort set uændret; tallene for de kommende år skal jeg ikke

nævne, de er allerede nævnt. Men jeg vil gerne sige, at den måde, nedtrapningen skal finde sted på, selvfølgelig vil ske efter forhandling mellem fiskeriministeriet og fiskerioorganisationerne.

Hvis Danmark bliver medlem af EF, har vi fra dansk side tiltrådt, at Færøerne og Grønland får 12 miles fiskerigrænse, og at danske fiskere senest ved udgangen af 1977 må ophøre med at fiske inden for denne fiskerigrænse. Denne bestemmelse vil sandsynligvis gøre laksefiskeriet ved Vestgrønland urentabelt for både færøske og danske fiskere, da en væsentlig part af laksene tages inden for fiskerigrænsen.

Hr. Kofoed var inde på de legale aspekter i forbindelse med de førte forhandlinger med USA. Spørgsmålet om, hvorvidt ICNAF-konventionen giver den fornødne hjemmel til at indføre fangstforbud på det åbne hav, må efter min mening besvares bekræftende, idet den i henhold til konventionen nedsatte kommission på basis af videnskabelige undersøgelser samt økonomiske og tekniske overvejelser kan stille forslag om foranstaltninger med henblik på at opnå den bedst mulige udnyttelse af fiskebestanden. Denne formulering giver både med hensyn til grundlaget for og med hensyn til valget af foranstaltninger den fornødne formelle hjemmel for en foranstaltning som den nævnte.

Jeg gør i denne forbindelse opmærksom på, at alle medlemslandene bortset fra Danmark og Vesttyskland som nævnt i sin tid stemte for et sådant totalt forbud. Da konventionens område imidlertid kun går ind til territorialgrænsen, hvilket ved Grønland vil sige 3 sømils grænsen, kan reguleringen inden for denne grænse ikke vedtages af kommissionen, men en aftale mellem USA og Danmark må efter min opfattelse betragtes som en international aftale i den betydning, der må lægges i ordet i lov nr. 210 af 19. maj 1971 om internationale reguleringsforanstaltninger vedrørende fiskeri. Denne lov mener jeg også, eventuelt i forbindelse med den grønlandske fiskerilov af 3. juni 1967, giver den fornødne hjemmel for regeringen til at godkende og gennemføre en aftale efter de retningslinjer, der er nævnt.

I anledning af, at en russisk trawler på Bornholm bliver udstyret med danske fangstgrejer til laksefiskeri, har der været